från ingen mindre personlighet än Wilhelm Keift, som i skrifvelsen kallar sig generaldirektör af Nya Nederländerna, boende på ön Manhattan uti fästningen Amsterdam, under det guvernement, som lyder till de högmägtige generalstaterna af de Förenade Nederländerna och det uti rådskammaren i Amsterdam privilegierade Westindiska kompaniet. Men svenskarne läto icke skrämma sig hvarken af den långa titeln eller af protestens hotelser: arbetet på skansen fortsattes, kanoner fördes från fartygen upp på vallarne och en garnison af ända till 24 man inlades i det nya fästet Styrkan var visserligen obetydlig, men det svenska namnet var mer än en hel här. Den flagga, hvilken svajade öfver den låga oansenliga skansen, fladdrade nästan samtidigt segerkrönt på Wittstocks och Chemniz'slagfält samt utanför Prags portar. Den flaggan vågade hvarken holländare eller engelsmän angripa.

Det lyckades de nykomne svenskarne att småningom slå under sig en icke obetydlig del af indianhandeln. I kolonien rådde rastlös verksamhet: hus timrades, från hvilka spinnrockens surr och väf-bommens slag snart hördes, jord odlades, säd såddes och tobak planterades. På tobaksodlingen fäste man stora förhoppningar att den skulle i framtiden blifva en af koloniens förnämsta inkomstkällor, pelshandeln en annan och handeln på Westindien en tredje. Sedan Minuit på bästa sätt utfört sitt åtagna uppdrag, återvände han sannolikt i Juni till Sverige med Kalmar Nyckel, men han kom icke längre än till den vestindiska ön St. Kristoffer, hvarest han drunknade om bord på ett holländskt fartyg. Kalmar Nyckel kom i November till Holland och i Juni påföljande år till Göteborg. Fågel Grip afgick också från Nya Sverige till moderlandet och anlände dit i Maj 1639.

Med denna nu skildrade första expeditionen från Sverige till Amerika för 250 år sedan var den svenska invandringen påbörjad. Denna invandring har sedan dess aldrig fullkomligt upphört. Den har under vissa tider varit liten och obetydlig, det är sant, men den har också under andra tider, isynnerhet under de senare årtiondena, stigit såsom Nilfloden öfver sina bräddar och såsom Nilen bragt välsignelse till landet, förvandlat öknen till lustgård och vildmarken till åkerfällt med

gyllene skördar. Vår nationalitet är å Amerikas jord nästan årsbarn med den anglo-amerikanska och vårt svenska språk ljöd här i landet redan 138 år innan Förenta Staterna ännu funnos till såsom sjelfständig stat samt har sedan dess aldrig dött ut.

Hade den svensk-finska invandringen under 1700 talet varit om ock endast under ett par mansåldrar lika stor som den är i vår tid, mycket hade då varit annorlunda här i landet än hvad det nu är. Nu var utvandringen från Sverige deremot obetydlig under ifrågavarande tid, oaktadt allmogens ställning var i många afseenden sämre än i vår tid. En resa till Amerika var ett af faror uppfyldt "vågspel." Om den fullbordades på 6 månader, ansågs den hafva varit "snäll nog." Blef ett fartyg nödgadt att söka hamn vid någon af Vestindiens af spaniorer och fransmän bebodda öar, blef det ofta ett byte för de laglöse herrskarne derstädes eller utplundrades, innan det nådde hamn, af de djerfva sjöröfvare, hvilka svärmade omkring i dessa farvatten. Allt detta afskräckte från utvandring. Dessutom var Sveriges folkmängd icke fjerdedelen så stor som nu. Under den tid, då våra segerrika fanor fladdrade från Ladoga och Peipus, utmed Alpernas fot och Karpaternas, från stränderna af Rhen till Weichsels och Dnjepers, egde Sverige med alla dess biländer endast 1½ million innebyggare. Utvandringen kunde derföre icke vara synnerligt stor, helst som härен hvarje år drog till sig omkring 4,000 af landets kraftigaste söner. Genom värfningar och utskrifningar stego de härar, hvilka i slutet af 30-åriga kriget kämpade under svenska fanor och svenske anförare, ända till 100,000 man, motsvarande för en folkmängd så stor Förenta Staternas en här af 4 millioner.

Till följd af svenskarnes ringa antal i kolonien Nya Sverige eröfrades densamma, såsom bekant är, 1655 och öfverlemnades slutligen till engelsmännen 1664, men utan inflytande på vårt adopterade fosterlands utveckling blef dock icke den svenska invandringen. Det rättrådiga, laglydiga, idoga, frihets- och fosterlandsälskande folket har lemnat spår efter sig, som tiden aldrig skall utplåna, minnet aldrig glömma.

Det var ett gudfruktigt folk. Kristendomen var för dem en lifssak, ingen bisak. Biblen, Svedbergs psalmbok och Luthers lilla katekes voro det förrådshus, ur hvilket de i hemmen hem-

tade sin andliga näring. Redan med den andra expeditionen från Sverige 1640 ankom från Sverige till dem en egen lärare Revrus Torkillus från Östergötland. En annan, Johan Campanius, ankom tre år derefter. Under en tid, då den protestantiska kyrkan hade nästan förgätit sin missionskallelse, bragte denne lärare evangelii ljus till de närboende indianstammarne och öfversatte till deras tungomål Luthers lilla katekes, hvilken öfversättning trycktes i Stockholm på Karl XI:s befallning samt spreds sedermera till nästan hvarje wigwam å Delawareflodens stränder. Nybyggarne saknade skolor, men hvarje husfader och husmoder var lärare och lärarinna och hvarje hem var en skola. Ofta ledo de brist på prester och andaktsböcker, men det kristliga lifvet och det kyrkliga sinnet dog dock icke ut bland desse enkle, trofaste odalmän, det brann endast med något svagare låga, hvilken flammade upp med sin forna värme och glans strax koloniens församlingar hade glädjen att från Sverige mottaga gudfruktiga, begåfvade och nitälskande kyrkoherdar, till hvilka åhörarne kunde hysa obetingadt barnsligt förtroende i andliga angelägenheter. Oaktadt invandringen från Sverige var under många år obetydlig, snart sagdt ingen, och oaktadt kolonisterna voro omgifna af engelsk-talande nationalitet, efter landets sista "eröfring," så upprätthölls likväl svensk gudstjenst i deras församlingar i 191 år eller från 1640 till 1831, då deras siste svenske lärare Nicolaus Collin afled i en ålder af 87 år.

De svenske kolonisterna voro ett frihetsälskande folk. Man behöfver endast genomläsa den svenska regeringens år 1642 för koloniens förste guvernör utfärdade instruktioner, hvilka skola ända den svenska regeringen till ära, så länge historien fäller oväldig dom, och man skall snart lära sig inse att svenskarne i uppfattningen af mer än en vigtig fråga stodo långt framför sin tid. "Fritt arbete, ingen slaf" var en af de grundsatser, på hvilka den svenska kolonien i Amerika hvilade, en grundsats, som först i våra dagar blifvit inskrifven i det adopterade fosterlandets grundlag och folkmedvetande, men först efter ett blodigt krig och oerhörda uppoffringar. "Fritt land, ingen afhängighet," var också den tanke, som besjälade den ädle svensk-amerikanen Johan Morton, då han med sin afgörande röst stälde

Pennsylvanien i de fria koloniernas led och med sitt namn underskref detta lands sjelfständighetsförklaring 1776.

Den svenske kolonisten var "en man för sig." Tillgänglig, öppen, gästvänlig som han var, så låg det dock på botten af hans karakter en sjelfständighetsanda, som icke gerna fördrog beroende af andra, allra minst förtryck af främmande herskare. "Han visste med sig," säger en anglo-amerikansk författare, "att han tillhörde en stormagt och att det höfdes honom att herska." Följaktligen fördrog han aldrig kryperi och fjesk för dem, hvilka tillhörde annat folk, egde annan sed, och annat språk och annan tro.

"Osmakligt var ej än hvad helst som nämndes svenskt.
Hans sinne som hans drägt var varmt och fosterländskt.
Nöjd med hvad jorden bjöd och skog och bölja gaf,
Han sökte ingens skydd och hade ingen slaf."

Ehuru de svenska kolonisterna i Nya Sverige visst icke voro några felfria helgon, lika litet som svensk-amerikanerna i våra dagar äro det, så egde de likväl förtjenster, hvilka tillförsäkrat dem ett framstående och aktadt rum i detta lands häfder. De voro i jemförelse med oss endast en handfull folk, men de voro en enig nationalitet. Den kungliga svenska afundsjukan och den bittra demoniska partiandan i konservativa och liberala färger sög icke såsom en blodigel detta folks lifskraft, must och märg. Hvad som kunde ända hela folket till gagn samt till ära och anseende bland andra nationaliteter, det var hela folkets angelägenhet, för hvilken alla hjertan klappade, alla händer verkade.

"På berg, å slätt, i dal, i skog
Ett enda sinne rådde,
I svenske män ha, än i dag,
Vi qvar detsamma sinnelag?"

Är det minne, som vi i afton fira, för oss en ur seklernas graf frammanad vålnad, hvilken anklagande pekar på en gudsfruktan, som är på mer än ett ställe ett sken utan kraft i lifvet och i döden, på en nationalkänsla, som är nästan qväfd under partiandans iskalla famntag, och på en sjelfständighetskänsla alltid färdig att bortbyta fäderneärft rent guld för hvilka lumpna

glasperlor som helst, endast desamma bära främmande fabriksstämpel? Eller är detta minne en i ljusets, framåtskridandets och frihetens skära skrud klädd genius med en tafla nästan fullristad af svensk-amerikanska segrar, vunna icke blott i forntiden utan äfven och isynnerhet i vår tid? Jag älskar att tro det senare, ty är icke detta land en sådan tafla, å hvilken vi med "tanke, svärd och plog" tecknat bragder, för hvilka vi icke behöfva blygas å våra fäders minnesdag. Det är sant hvad den föregående talaren yttrat om den väldige kämpen utan svärd och sköld, hvilken sände under republikens pröfningsår sitt snilleverk— den förste monitoren — såsom en räddande engel öfver vågen, det är lika sant hvad han yttrat, att denne vår ärade landsman aldrig såg en af sitt fosterlands söner i landsförrädares eller anarkisters leder, men väl tusenden, hvilka kämpade, blödde och dogo hjeltedöden under stjernbaneret, omkring hvilket vi alla slutit oss som en trogen riddarvakt. Såsom banbrytare och såningsmän för framtidens skördar tåga vi fram från haf till haf utan mycket buller och bång, men "hvad som sker stort, sker tyst." Vår gudsfruktan, der den är sann, vår frihets- och fosterlandskärlek der den är varm, vår nationalkänsla, der den är lefvande, skola bära — så är vårt hopp — rika skördar det älskade, adopterade fosterlandet till båtnad och gagn. Framdeles såsom hittills vilja vi uppfylla vår pligt såsom det höfves amerikanska medborgare, men också kräfva såsom sådana vår rätt till den yttersta skärfven, häfdande å alla områden det svensk-amerikanska namnets ära och anseende, till dess att detta namn blifver från haf till haf ett hedersnamn, som i sig innefattar allt som är stort, ädelt, rätt och sant.

The following "Ode" for the day, by Hon. H. Stockenstrom, was sung by the whole audience, standing:

Kung Gustafs folk! I dag
Från bröder hyllning tag
  Och hör vårt rön:
Ert lif vid Delaware
Ett yngre slägte lär,
Att manlig sträfvan bär
  I sig sin lön.

I skogens mörka djup,
På sjö, i bräcklig slup,
  I pröfvat på;
Men trygg bland vilda män,
Der knapt det fins en vän,
Bland farors mängd står den,
  Med Gud vill gå.

Er dygd, er tro, ert mod,
Hvar bitter pröfning stod
  Till dagens slut,
Och från ert enkla tjäll,
Der brasan brann på häll,
Till seklers sista qväll
  Skall dygd gå ut — — —

Hell dig i minnets frid,
Du folk från Gustafs tid —
  Ett hell åt dig!
Med dig oss blodets band
Knöt hop i Svea land,
Och på Amer'kas strand
  Vi gå din stig!

Gud signe dig, vårt folk!
Blif jemt det ädlas tolk
  På fjerran kust!
För frihet, sanning, rätt,
Strid käckt på fädrens sätt,
Slå aldrig till reträtt,
  Du svenska folk!

President Cyrus Northrup, of the state university, made the following remarks:

Mr. President:

I am almost afraid to open my mouth lest, by some chance, I should hear myself speak. This building, however admirable it may be for the exhibition of the products of man's industry and invention is the worst place I have ever known for the exhibition of the human voice. I have been greatly delighted to be present at this celebration, and as I have listened to the grand achievements of the Swedish race, my

greatest regret, next to the regret I feel at being called upon to speak, has been that I am not a Swede. However, as we have been told to-day that the Swedes are more like the Pilgrim Fathers than are the descendants of the Pilgrim Fathers themselves, I suppose that I may justly claim to be more like a Swede than the Swedes themselves, since it is a "poor rule that does not work both ways." In this view of the case I feel that I may justly share in the glory of this occasion.

Many things have been mentioned to-day in which the Swedes have excelled, from war to music, but one thing of which we have had a notable proof, has been omitted. I delight in the exhibition of genuine, natural oratory. It has been my fortune to hear on this platform the eloquent orators of many nations, from the eminent Virginian representative of the colored race through the various European races, and a generous display of native talent. It has, however, been reserved for an American Swede and a Swedish American to carry off to-day the highest honors for eloquence both in the English and the Swedish tongue.

It is a great pleasure to me to know that I live in a state that has so large a population of Scandinavian origin as Minnesota has. The virtues which have been attributed to them to-day—honesty, patient industry, economy, reverence, a religious spirit, obedience to law and a ready assimilation to American institutions I believe to be theirs, and they make the Scandinavian races exceedingly desirable as citizens of America. I have not been stirred in a long time as I have been to-day by the eloquent declaration of the speaker that the Swedes have no sympathy with anarchists. We want no people to come here whose purpose is to subvert our institutions. Let people who are anxious for revolutions stay where they are and revolutionize Europe if they will. Here all men are equal in natural rights and in the eye of the law. We desire to have this equality continue with general prosperity and individual good, and not on an equality based on universal destruction and common misery. We desire to have the people come to us from foreign shores who expect to live here,

to make this country a home for themselves and their children, and who thus expecting will at once endeavor to learn our language, become acquainted with our customs, support our institutions, and, while losing in no respect their love for their native land, will yet become in heart and act American citizens. This the Swedes have done and are doing. They may be relied on to sustain what is good and to resist what is evil. The measures which will lift up society and make the state better are sure to receive their support. And for these reasons I am heartily glad that you have all come and that you have settled here in Minnesota and that we can always feel that in whatever efforts we make for the improvement of our state in morals, in education, in religion, we shall have the hearty support of a large majority of the Scandinavian population of the state. I have been looking for some time at that picture over yonder representing one of the earliest Swedish churches in America with the graveyard around it. The scene is very peaceful and very cold. It represents the past. Here to-day are the many thousands of the living representing the present. Here around us are the forces that are to build up this nation. I earnestly hope that here the sons and daughters of New England and the sons and daughters of Scandinavia may live together in peace and concord, and by hearty co-operation in everything which is good may make this Northwest the best part of the mightiest nation on the globe, and that their sons and daughters may be the best people on the earth.

I congratulate you, sir, most heartily on the success of your celebration of an event so clearly connected with the welfare of our country—the first Swedish settlement in America.

Capt. O. G. Lange from Chicago, who is the oldest Swedish immigrant now living, having come to the United States over sixty years ago, was introduced to the audience as an honored guest and returned his thanks.

The following poem written by A. T. Lindholm, Esq., was read by the author:

Gamla och Nya Sverige.

I forna dagar ett kungsbud gick
Kring det urgamla Sveriges dalar,
Då till sitt folk med ett ädelt skick,
Den hugstore drotten talar:
"Gån, svenskar, bort till det fjerran land
I vester, den kristna läran
Utspriden, ledd af Försynens hand.
Ett Sverige byggen på vänsäll strand,
Och häfden den svenska äran!"

Då rustades till ett vikingtåg,
Öfver böljande hafven gick färden,
Med kraft i vilja, med Gud i håg,
Beträdde de Nya Verlden.
I en härlig natur, i ett paradis,
De funno ett godt herberge,
Och välstånd vunno för mödans pris;
Med odling fliten, på nordiskt vis,
Här grundade Nya Sverige.

Men, o hvem tolkat dess känslors brand,
När slitet var sista bandet,
Och, för dess blickar, vid himlens rand,
Försvunnet var fosterlandet?
När minnes-facklan ånyo tändts,
Och tanken tog flygt till Norden;
Då kom der en längtan utan gräns,
Ett vemod som blott af en Nordbo käns,
Vid tanken på fosterjorden!

Här ständigt för lagens helga rätt
Deras trofasta hjertan glödde;
En tro, för hvilken på Lytzens slätt,
Sjelf, hjeltekonungen blödde,
Satt rotfast uti dess ädla barm
Och kunde ett löfte ej svika;
Ett mod, som väpnade stålsatt arm,
Och kunde i tvedrägt, i stridens larm,
För orätt och ovän ej vika.

Så lefde de trygge en längd af år,
Och förvärfvade gods och ära.
Än trogne sitt land, uti dygdens spår,
De strängt följde fädrens lära,

Till den högre kulturen frö't de sått,
Som i sekler nationen sirat,
Och välsignelserik, i ymnigt mått,
Till sednare slägten i arf har gått,
Och Ljusets segrar har firat!

Men våldet väpnadt drog mot dess strand,
Med öfvermakt det *tog* rätten.
Ej mer förstärkt af sitt fosterland,
Snart slocknade svenska ätten.
Hur här för sitt sjelfbestånd den stred,
På historiens blad står tecknadt—
Försvunna äro de tappres led—
Och seklers sol sedan dess gått ned—
Men dess minne ännu ej bleknat!

I fäder, som slumren i stilla ro
Derborta vid Delawares bölja!
Med from förtröstan vi hysa den tro
Att städs edra andar oss följa—
Att äfven här på Amerikas strand
Edert minnes ära vi värje;
I dag vi knyta med trofast hand,
För kommande slägten, ett kärleksband
Mellan gamla och nya Sverige!

O, svenskar, för oss hvilken härlig lott,
Att, under den blågula fanan,
Här skänka vår hyllning åt Nordens drott;
Den ädle, som först brutit banan
För slägten, som vandrat i tiders lopp
Till Frihetens stränder. Hvad vore
O folk! dina minnen, ditt framtidshopp,
Om icke med vördnad du såge upp
Till *Gustaf Adolf den Store!*

The following address was received from the Rev. E. Aug. Skogsbergh, who was unavoidably absent from the city:

Detta storartade minnesfirande af våra första landsmäns ankomst till Amerika för två hundra femtio år sedan, kommer att skrifva ett betydelsefullt kapitel i svenskarnes i Amerika historia. Denna högtidlighet icke allenast riktar minnet på och stämmer våra känslor till helig vördnad för de första svenska nybyggarne